

Ny Bokin'i Daniela — Faha-enina amby dimampolo amby zato

Ny Hevitr'Ambadiky ny Tempoly: Fampahafantarana ireo Zava-miafina momba ny Fifandraisan'Andriamanitra sy ny Olombelona

Jeff Pippenger
2024-03-22

Ny tsorakazo roa dia atambatra ho iray, ka tonga tempoly iray. Ny isa enina amby efapolo dia tandindon'ny tempoly, ary enina amby efapolo taona no manasaraka ny fahababoan'ny fanjakana avaratra amin'ny fahababoan'ny fanjakana atsimo. Rehefa tanteraka amin'ny andro farany tamin'ny 1798 ny fanitsakitsahana ny fitoerana masina sy ny tafika, dia enina amby efapolo taona no mampiray ireo tsorakazo roa ho tempoly iray. Hatramin'ny 723 tal. J.K. ka hatramin'ny 677 tal. J.K., dia noravana sy nohitsakitsahana ny tempoly. Tamin'ny 1798 dia nifarana ny fanitsakitsahana, ary tamin'ny 1844 dia efa natsangana ny tempoly. Tany izy ireo no tokony ho tonga firenena iray, manana mpanjaka iray, ary hitsahatra tsy hanota mandrakizay. Izany no drafitra, nefa ny fikomiana tamin'ny 1863 dia nanosika ny drafitra hiverina hatramin'ny 2001.

I Paoly dia manondro ny fiangonana ho vatana, ary Kristy ho loha, ary ampiasain'i Paoly ny vatana ho tandindon'ny nofo. Ny nofo sy ny vatana dia voambolana azo ampifanoloina amin'i Paoly.

Fa raha velona araka ny nofo hianareo, dia ho faty; fa raha amin'ny Fanahy kosa no amonoanareo ny asan'ny tena, dia ho velona hianareo. Romana 8:13.

Ny famolavolana ny tempolin'olombelona dia miorina amin'ny famolavolana ny tempolin'Andriamanitra. Ny vatana, izay ny Fiangonana, dia mitovy amin'ny nofo ao amin'ny tempolin'ny olona iray. Ao amin'ny tempolin'ny olona iray, ny saina no loha, ary ny vatana no nofo.

Fa isika dia momba ny tenany, dia avy amin'ny nofony sy avy amin'ny taolany. Noho izany antony izany no handaozan'ny lehilahy ny rainy sy ny reniny ka hikambana amin'ny vadiny, ary izy roroa dia ho nofo iray ihany. Zava-miafina lehibe izany; nefa Kristy sy ny fiangonana no lazaiko. Efesiana 5:30–32.

Ny tempoly izay nasaina norefesin'i Jaona, tamin'ny nanamarihan'ny fanenoan'ny anjely fahafito ny fiandohan'ny asa famitana ny zava-miafina momba an'Andriamanitra, dia tempolin'Andriamanitra; nefa ny tempolin'ny olona dia noforonina araka ny endriky ny tempolin'Andriamanitra. Tandroka ifandimbiasan'ny heviny ireo. Nijanona teo an-tendrombohitra efatra amby efapolo sy roa andro i Mosesy, fony naseho azy ny modely izay tokony harahiny tamin'ny fananganana ny tabernakely etỳ an-tany. Nalaina avy tamin'ny tempoly any an-danitra io modely io.

Kristy no tempoly any an-danitra, naseho tamin'ny nofo, ary Izy no maneho ny fanevan'ny tempolin'olombelona, fa ny olona dia noforonina araka ny endriny. Noho izany antony izany, ny

fanevan'ny tempolin'olombelona dia aseho amin'ny krômôzôma enina amby efapolo.

Azo ampifamadihina ara-paminaniana ny tempoly. Koa ny tempoly nasaina norefesan'i Jaona dia nisy efitra roa ihany, tsy nisy kianja ivelany. Ny efitra voalohany dia maneho ny tempolin'olombelona, ny fiangonana (ny ampakarina), ny firenena, ny tena, dia ny nofo. Ny efitra faharoa dia maneho ny tempoly masina, ny mpampakatra, ny mpanjaka, ny loha, dia ny saina. Ny teny fikasan'ny fanekena mandrakizay, izay tanterahina ho an'ny iray hetsy sy efatra alina sy efatra arivo amin'ny andro farany, dia nasehon'ny tsorakazo roa ao amin'ny Ezekiela toko fahafito amby telopolo. Nasehon'ny tempolin'i Jaona izany, izay misy efitra roa. Nasehon'ny famaritan'i Paoly mazava tsara momba ny zava-miafin'i Kristy ao amin'ny mino, dia ny fanantenan'ny voninahitra, izany.

Ny asan'ny famehezana ny iray hetsy sy efatra alina amby efatra arivo dia ny asa fampiraisana maharitra ny maha-Andriamanitra amin'ny maha-olombelona. Izany asa izany dia tanterahina mandritra ny fanenoan'ny Trompetra fahafito. Izany fampiraisana izany dia aseho, andalana eo ambonin'ny andalana, amin'ny fomba samihafa ao amin'ny Soratra Masina. Ny asan'ny fanamarinana sy ny fanamasinana no voambolana ara-teôlôjia ilazana izany asa izany. Ny fanamarinana dia asan'i Kristy amin'ny maha-Solontenantsika Azy, ary ny asan'ny fanamasinana kosa dia asan'i Kristy amin'ny maha-Ohatrantsika Azy. Ny fanamarinana dia maneho ny zo ananantsika ho amin'ny lanitra, ary ny fanamasinana dia maneho ny fahafahantsika mifanaraka amin'ny lanitra. Ireo asa roa ireo dia entin'ny fanatrehan'ny Fanahy Masina ho amin'ny mpino. Izany asa izany dia aseho ho toy ny fanoratana ny lalàn'Andriamanitra eo amin'ny fo sy ny sainan'ireo izay ekena ao amin'ny fanekena mandrakizay.

Ny “saina” dia maneho ny efitra ao amin'ny tempoly, izay itoeran'ny loha. Ny saina no antsoina hoe toetra ambony, mifanohitra amin'ny nofo, izay toetra ambany. Ny saina dia asehon'ny eritreritsika, ary ny nofo dia asehon'ny fihetseham-pontsika.

“Maro no miaina amin'ny tsy fahasambarana tsy ilaina. Esoriny amin'i Jesosy ny sainy, ary ampifantohany loatra amin'ny tena. Omeny lanja be ny fahasahiranana madinika, ary teneniny ny zavatra mahakivy. Meloka amin'ilay fahotana lehibe izy, dia ny fimonomononana tsy ilaina noho ny fitondran'Andriamanitra. Fa noho izay rehetra ananantsika sy maha-izy antsika, dia manana trosa amin'Andriamanitra isika. Nomeny hery isika, izay, amin'ny lafiny iray, dia mitovy amin'ireo izay ananany koa; ary tokony hiasa amim-pahazotoana isika hampivelatra izany hery izany, tsy mba hampifaliana sy hanandratana ny tena, fa mba hanomezam-boninahitra Azy.”

“Tsy tokony havelantsika hivily hiala amin'ny fahatokiana an'Andriamanitra ny saintsika. Amin'ny alalan'i Kristy dia mety ary tokony ho sambatra isika, ary tokony hahazo fahazarana mifehy tena. Na dia ny eritreritra aza dia tsy maintsy ampanaovina ny sitrapon'Andriamanitra, ary ny fihetseham-po fehezina eo ambany fanapahan'ny saina sy ny fivavahana. Ny fisainantsika an-tsary dia tsy nomena antsika mba havelantsika hikorontana tsy voafehy sy handeha amin'izay tiany, tsy misy ezaka hampiharana famerana sy famaizana. Raha diso ny eritreritra, dia ho diso koa ny fihetseham-po; ary ny eritreritra sy ny fihetseham-po mitambatra no mandrafitra ny toetra ara-pitondrantena. Rehefa manapa-kevitra isika fa amin'ny

maha-Kristiana antsika dia tsy takiana amintsika ny hifehy ny eritreritsika sy ny fihetseham-pontsika, dia tonga eo ambanin'ny herin'ny anjely ratsy isika, ka manasa ny fanatrehany sy ny fifehezany. Raha manaiky hotarihin'ny fahatsapana mandalo isika ka mamela ny eritreritsika hizotra amin'ny lalan'ny ahiahy, ny fisalasalana ary ny fimonomononana, dia ho tsy sambatra isika, ary ny fiainantsika dia hiseho ho tsy fahombiazana.” Review and Herald, 21 Aprily 1885.

Ny eritreritra sy ny fihetseham-po mitambatra no mandrafitra ny toetra ara-pitondrantena. Ny toetrantsika dia voaforon'ny toetra ambany sy toetra ambony; ny saina no toetra ambony, ary raha hamasinina ny eritreritra ny saina, dia hohamasinina koa ny fihetseham-pontsika. Izany dia satria ny saina no toetra ambony mifehy amin'ireo toetra roa izay mandrafitra ny maha-olombelona antsika. Ireo “hery” izay natao ho anisan'ny maha-izy antsika dia, “amin'ny lafiny iray,” “mitovy amin'ireo izay” ananan'i Kristy, satria noforonina araka ny endriny isika, ary “tokony hiasa amim-pahazotoana isika hampivelatra” ireo “hery” ireo.

Ny hery izay anisan'ny toetra ambony, na ny sain'olombelona, dia ny fitsarana, ny fitadidiana, ny feon'ny fieritreretana, ary indrindra ny sitrapo.

“Maro no manontany hoe: ‘Ahoana no hanolorako ny tenako ho an'Andriamanitra?’ Maniry ny hanolo-tena ho Azy ianao, nefa malemy eo amin'ny hery ara-pitondrantena, andevon'ny fisalasalana, ary fehezin'ny fahazarana nentin'ny fiainanao tao amin'ny ota. Ny fampanantenanao sy ny fanapahan-kevitra raisinao dia tahaka ny tady fasika. Tsy hainao fehezina ny eritreritrao, ny firehetan'ny fonao, ny firaiketam-ponao. Ny fahalalana ny amin'ireo fampanantenanao voavadika sy ireo voady very hasina dia mampahalemy ny fahatokisanao ny fahatsoram-ponao manokana, ary mahatonga anao hahatsapa fa tsy azon'Andriamanitra ekena ianao; nefa tsy tokony ho kivy ianao. Ny tokony ho takatrao dia ny tena herin'ny sitrapo. Izao no hery mifehy ao amin'ny toetran'olombelona, dia ny herin'ny fanapahan-kevitra, na ny safidy. Miankina amin'ny fampiasana marina ny sitrapo ny zavatra rehetra. Ny herin'ny safidy dia nomen'Andriamanitra ny olombelona; azy ny mampiasa izany. Tsy hainao ovana ny fonao, tsy hainao omena an'Andriamanitra amin'ny tenanao ihany ny firaiketam-pony; nefa afaka misafidy ny hanompo Azy ianao. Afaka manolotra Azy ny sitraponao ianao; ary amin'izay Izy no hiasa ao anatinao, mba haniriana sy hanaovanao izay ankasitrahany. Dia ho voafehin'ny Fanahin'i Kristy ny toetranao manontolo; hifantoka Aminy ny firaiketam-ponao, ary hifanaraka Aminy ny eritreritrao.”

“Ang mga pagnanasa para sa kabutihan at kabanalan ay tama hanggang sa inaabot ng mga ito; ngunit kung kayo'y hihinto rito, wala itong anumang maipakikinabang. Marami ang mapapahamak samantalang umaasa at nagnanais na maging mga Cristiano. Hindi sila dumarating sa punto ng pagpapasakop ng kalooban sa Diyos. Hindi nila ngayon pinipiling maging mga Cristiano.

“Amin'ny alalan'ny fampiasana araka ny tokony ho izy ny sitrapo dia mety hisy fiovana tanteraka hatao eo amin'ny fiainanao. Amin'ny fanoloranao ny sitraponao ho an'i Kristy, dia mampiray ny tenanao amin'ilay hery izay ambonin'ny fanapahana sy ny fahefana rehetra ianao. Hahazo hery avy any ambony ianao mba hihazona anao ho tsy miovaova, ary amin'izany, amin'ny alalan'ny fanoloran-tena tsy tapaka amin'Andriamanitra, dia ho afaka

hiaina ny fiainam-baovao ianao, dia ny fiainam-pinoana mihitsy aza.” Steps to Christ, 47, 48.

Ny herin’ny sitrapo no “hery mpanapaka” ao amin’ny toetran’ny olombelona, ary io mpanapaka io dia miorina ao amin’ny efitrano ao amin’ny tempolin’ny olombelona izay mifandray “amin’ily hery izay ambonin’ny fanapahana sy ny fahefana rehetra.” Ny toerana isehoan’ny firaisan’ny Maha-Andriamanitra amin’ny maha-olombelona ao amin’ny tempolin’ny olombelona no fiarovana mafy ao amin’ny fanahy. Ny olombelona rehetra dia manana izany fiarovana mafy izany, ary i Kristy no monina ao, na ilay fahavalo lehibe indrindra manohitra an’i Kristy.

“Rehefa Kristy maka ny fiarovana mafy ao amin’ny fanahin’ny olona, dia tonga iray aminy ilay olombelona. Ary izay iray amin’i Kristy, ka mitahiry izany firaisany izany, mampipetraka Azy ho eo ambonin’ny seza fiandrianana ao am-po, ary mankatò ny didiny, dia voaaro amin’ny fandriky ny ratsy. Raha miray amin’i Kristy izy, dia manangona ho an’ny tenany ny fahasovan’i Kristy, ary manamasina ny heriny sy ny fahaizany ary ny fahefany ho an’ny Tompo amin’ny fitarihana fanahy ho eo Aminy. Amin’ny fiaraha-miasa amin’ny Mpamonjy no hahatongavany ho fitaovana iasan’Andriamanitra. Ary rehefa tonga Satana ka miezaka haka ny fanahy ho azy, dia hitany fa nataon’i Kristy mahery noho ilay lehilahy mahery mitam-piadiana izy.” Review and Herald, 12 Desambra 1899.

Ny fiarovan-toeran’ny fanahy dia ny fo sy ny sain’ny olombelona. Ny teny fikasan’ny fanekena vaovao dia manondro teny fikasana fototra telo ho an’ny mino. Ampanantenaina izy fa hanana tany honenana, tahaka ny Saha Edena ho an’i Adama sy Eva, izay indray naneho ny tany nampanantenaina tamin’ny fanekenany tamin’ny Isiraely fahiny, izay indray naneho ny tany ara-panahy be voninahitra ho an’ny Isiraely ara-panahy, ary ireo telo ireo samy manome vavolombelona, andalana manampy andalana, momba ny teny fikasana ny amin’ny tany havaozina indray, ho an’izay mandresy tahaka ny nandreseny.

Rehefa nanota i Adama sy Eva, dia “naely” hiala tao amin’ny Sahan’i Edena izy ireo nandritra ny “impito”, ary rehefa afaka fito arivo taona vao atao vaovao indray ny tany ka averina amin’ny laoniny ny Sahan’i Edena. Ny fanaparitahana ny Isiraely fahiny nandritra ny “impito” dia naneho mialoha ny fanaparitahana an’i Adama sy Eva. Ny fanekena dia mampanantena tany honenana, ary izany no teny fikasan’i Edena izay haverina amin’ny laoniny. Ny fanitsakitsahana ny fitoerana masina sy ny tafika dia maneho ny fitomboan’ny ota miandalana ao anatin’ny fianakavian’olombelona, izay nanomboka tamin’ny fahotan’i Adama.

Ny fampanantenana roa hafa ao amin’ny fanekena dia izao: ny mahatoky dia handray tena vaovao sy saina vaovao, dia ny sain’i Kristy mihitsy. Ny tena dia ny nofo, ny toetra ambany; ary eo amin’ny fifandraisany amin’i Kristy dia ny fiangonana izany. Ny saina no toetra ambony, ary izany no faritan-dRahavavy White ho “fiarovana mimandan’ny fanahy.” Ampianarin’i Paoly mazava tsara fa mandray ny sain’i Kristy isika amin’ny fotoana anekentsika ny fepetra takin’ny filazantsara, rehefa hamarinina isika. Ampianariny koa fa tsy mandray tena vaovao sy omem-boninahitra isika raha tsy amin’ny Fiaviana Fanandroany.

Indro, aschoko aminareo ny zava-miafina iray: tsy isika rehetra no hatory, fa isika rehetra kosa dia hovana, ao anatin’ny indray mipi-maso monja, amin’ny fitsofan’ny trompetra farany; fa

hotsofina ny trompetra, ary ny maty hatsangana ho tsy mety lo, ary isika hovana. Fa ity mety lo ity tsy maintsy hitafy ny tsy fahalovana, ary ity mety maty ity tsy maintsy hitafy ny tsy fahafatesana. Ary raha ity mety lo ity no hitafy ny tsy fahalovana, ary ity mety maty ity no hitafy ny tsy fahafatesana, dia ho tanteraka ny teny voasoratra hoe: Ny fahafatesana dia voatelina tamin'ny fandresena. Ry fahafatesana ô, aiza ny fanindronanao? Ry fasana ô, aiza ny fandresena? Ny ota no fanindronan'ny fahafatesana; ary ny lalàna no herin'ny ota. 1 Korintiana 15:51–56.

Eo anatrehan'i Jaona ho famantarana ireo izay mino fampianarana mamitaka tahaka izany ho antikristy, dia milaza fa Kristy dia tsy mba nandray vatana izay nanaiky ho eo ambanin'ny vokatry ny ota izay nanomboka namely ny taranak'olombelona hatramin'ny fahotan'i Adama.

Ary ny fanahy rehetra izay tsy manaiky fa Jesosy Kristy dia tonga tamin'ny nofo dia tsy avy amin'Andriamanitra; ary izany no fanahin'ny antikristy, izay efa renareo fa ho avy; ary ankehitriny aza dia efa eo amin'izao tontolo izao izy. 1 Jaona 4:3.

Ny divain'i Babylona (antikristy) izay mampianatra ny “Fahaterahana tsy misy loto am-boalohany”, dia milaza fa natao tonga lafatra Maria, tahaka an'i Adama sy Eva talohan'ny fahotana, mba hahatonga ny fahaterahan'i Jesosy hiorina amin'ny fananahana avy amin'ny maha-Andriamanitra (ny Fanahy Masina), miaraka amin'ny maha-olona tonga lafatra (Maria.) Ny fampianarana diso momba ny Fahaterahana tsy misy loto am-boalohany dia tsy miresaka ny amin'ny fotoana nananahana an'i Jesosy tao an-kibon'i Maria, fa ny amin'ny fomba nananahana an'i Maria tamin'ny fahatanterahan'i Adama sy Eva. Ny filazana fa ny nofo noraisin'i Kristy tamin'ny Tenany rehefa tonga hanavotra ny olombelona dia nofo tsy nisy ota, izay tsy nitondra ny vokatry ny lova ara-pirazanana, dia fampianaran'ny antikristy.

Fa maro ny mpamitaka no efa niditra tamin'izao tontolo izao, dia ireo izay tsy manaiky fa Jesosy Kristy dia tonga tamin'ny nofo. Izy no mpamitaka sy antikristy. 2 Jaona 1:7.

Rehefa natsangana tamin'ny maty i Kristy, dia asongadin'ny tsindrimandry amim-pitandremana fa tamin'izany Izy dia nanana tena voahositra voninahitra. Ny fitsanganany tamin'ny maty dia naneho ny fitsanganan'ny marina amin'ny Fiaviana Fanindroany, ary eo no andraisantsika ny teny fikasan'ny fanekena momba ny tena vaovao.

“Tonga ny fotoana hiakaran'i Kristy ho eo amin'ny seza fiandrianan'ny Rainy. Amin'ny maha-Mpandresy masina Azy dia efa hody Izy, mitondra ny amboaran'ny fandresena ho any amin'ny kianjan'ny lanitra. Talohan'ny nahafatesany dia efa nambarany tamin'ny Rainy hoe: ‘Vita ny asa nomenao Ahy hatao.’ Jaona 17:4. Taorian'ny nitsanganany tamin'ny maty dia nitoetra teto an-tany nandritra ny fotoana kelikely Izy, mba hahazatra ny mpianany Azy ao amin'ny tenany efa natsangana tamin'ny maty sy nomena voninahitra. Ankehitriny dia efa vonona ny hiala Izy. Efa nohamafisiny tamin'ny porofo fa Mpamonjy velona Izy. Tsy tokony hampifandray Azy amin'ny fasana intsony ny mpianany. Azon'izy ireo saintsainina Izy ho efa omem-boninahitra eo anatrehan'izao rehetra izao any an-danitra.” Ilay Fitiavan'ny Vanim-potoana Rehetra, 829.

Ny teny fikasan'ny fanekena, dia ny amin'ny tany honenana, no tanteraka amin'ny tany atao vaovao, rehefa averina amin'ny laoniny i Edena ary tapitra ny “impito” (fito arivo taona), dia ny fanaparitahana ny taranak'olombelon'i Adama voalohany. Ny teny fikasan'ny fanekena momba ny tena vaovao sy be voninahitra dia omena amin'ny Fiavian'i Kristy fanindroany, ao anatin'ny indray mipi-maso.

“Ny tantaran'i Betlehema dia lohahevitra tsy mety lany hasaintsainina. Ao anatin'izany no miafina ‘ny halalin'ny haren'ny fahendrena sy ny fahalalan'Andriamanitra roa tonta.’ Romana 11:33. Gaga isika amin'ny fanatitra nataon'ny Mpamonjy, raha nanolo ny seza fiandrianan'ny lanitra tamin'ny fihinanam-bilona Izy, ary ny fiarahana amin'ireo anjely mpivavaka tamin'ireo biby tao am-pahitra. Ny fireharehan'olombelona sy ny fiankinan-doha amin'ny tena dia voatsikera eo anatrehany. Kanefa fiandohan'ny fietren-tenany mahagaga ihany izany. Saika ho fanetren-tena tsy manam-petra ho an'ny Zanak'Andriamanitra ny handray ny toetran'olombelona, na dia tamin'ny fotoana mbola nijoroan'i Adama tao amin'ny tsy fananany tsiny tao Edena aza. Nefa Jesosy dia nanaiky ny maha-olombelona tamin'ny fotoana efa nampahalemy ny taranaka noho ny fahotana nandritra ny efatra arivo taona. Tahaka ny zanak'i Adama rehetra dia nekeny ny vokatry ny fiasan'ilay lalàna lehibe momba ny lova. Izay nisehoan'ireo vokatra ireo dia aseho ao amin'ny tantaran'ireo razambeny teto an-tany. Tonga nitondra lova tahaka izany Izy mba hiara-mizaka ny fahoriantika sy ny fakam-panahy mahazo antsika, ary hanome antsika ny ohatry ny fiainana tsy manam-pahotana.” *The Desire of Ages*, 48.

Rehefa mahafeno ny fepetrin'ny filazantsara ny olona iray, dia eo no ho eo izy no mandray saina vaovao, dia ny sain'i Kristy aza; kanefa ny tena, na izay antsoin'i Paoly koa hoe ny nofo, dia ovaina amin'ny Fiaviana Fanindroany. Ny toetra ambany kokoa, izay ahitana ny fihetseham-po, dia tsy foanana amin'ny fiovam-po. Ireo fihetseham-po ireo, izay ampahany iray amin'ny toetra ara-pitondran-tena, dia mitoetra mandra-pahatongan'ny Fiaviana Fanindroany. Ireo fihetseham-po ireo dia maneho ny rafitra ara-pihetseham-po izay mifandray amin'ny rafitra hormonina. Izy ireo koa dia maneho ny fahatsapana izay mifandray amin'ny rafitra fanjarian-tsaina. Ny singa rehetra amin'ny toetra ambany ananan'ny olona izay heverina ho fihetseham-po dia mizara ho sokajy fototra roa. Ny karazana fihetseham-po iray dia ireo fironana nolovaintsika tamin'ny razantsika, ary ny karazana fihetseham-po hafa kosa dia ireo fironana novolena izay novolavolaintsika tamin'ny safidintsika manokana.

Ny fironana nolovaina sasany dia anisan'ny rafitra maha-olona fotsiny, ary ny karazana fironana nolovaina sasany kosa dia fironana hanao ratsy. Ny karazana fihetseham-po voakolokolo no aorintsika amin'ny safidintsika manokana, ary ny fironana nolovaina dia ampitain'“ilay lalàna lehibe mifehy ny lova.”

I Jesosy dia “nanaiky ny maha-olombelona rehefa efa nalemy ny taranak'olombelona noho ny fahotana nandritra ny efa-arivo taona. Tahaka ny zaza rehetra naterak'i Adama dia nekeny ny vokatry ny asan'ilay lalàna lehibe momba ny lova ara-nofo. Izay toetry ny vokatra ireo dia aseho ao amin'ny tantaran'ireo razambeny tety an-tany. Tonga niaraka tamin'izany lova izany Izy mba hiombona amin'ny alahelontsika sy ny fakam-panahy mahazo antsika, ary mba hanome antsika ny

ohatry ny fiainana tsy manan-keloka.” Miaraka amin’ny vokatry ny efa-arivo taona nisian’ny asan’ily lalàna lehibe momba ny lova ara-nofa, Jesosy dia nitana mandrakariva ireo fironana ireo ho voafehy tamin’ny fampiasany ny sitrapony, ary tsy mba nandray anjara na dia indray mandeha aza tamin’ny fampivelarana fihetseham-po feno fahotana.

Raha nandray tena maha-olona tahaka ilay nasehon’i Adama sy Eva talohan’ny nanotany Jesosy, nefa tsy nandray ny vokatry ny fahalemen’ny maha-olombelona izay nitranga nandritra ny fahasimban-javatra efatra arivo taona, dia tsy ho nanome Ohatra Izy ny amin’ny fomba ahafahan’ny zanak’Andriamanitra rehetra mandresy.

Hanohy ity fianarana ity isika ao amin’ny lahatsoratra manaraka.

“Maro no mihevitra ity fifanandrinana eo amin’i Kristy sy Satana ity ho tsy misy ifandraisany manokana amin’ny fiainany manokana; ka noho izany dia tsy dia mahaliana azy loatra izany. Kanefa ao anatin’ny faritry ny fon’ny olombelona tsirairay no averina io ady hevitra io. Tsy misy olona miala amin’ny laharan’ny ratsy mba hanompo an’Andriamanitra ka tsy hiatrika ny fanafihan’i Satana. Ireo fitaomana izay notoherin’i Kristy no ireo izay hitantsika ho sarotra indrindra toherina. Nampiharina taminy tamin’ny ambaratonga lehibe lavitra noho izany izy ireny, araka ny maha-ambony ny toetrany noho ny antsika. Teo ambanin’ny vesatra mahatsiravin’ny fahotan’izao tontolo izao izay napetraka taminy, Kristy dia nahatohitra ny fizahan-toetra momba ny filan-kanina, momba ny fitiavana izao tontolo izao, ary momba ilay fitiavan-tena te hisehoseho izay mitarika ho amin’ny fireharehana feno fihantsiana. Ireo no fakam-panahy izay nandresy an’i Adama sy Eva, ary izay mandresy antsika mora foana koa.”

“Notondroin’i Satana ho porofo ny fahotan’i Adama fa tsy marina ny lalàn’Andriamanitra, ary tsy azo ankatoavina. Tao amin’ny maha-olombelona antsika, Kristy no tsy maintsy nanavotra ny tsy fahombiazan’i Adama. Kanefa, raha notafihin’ily mpaka fanahy i Adama, dia tsy mbola nisy taminy na iray aza tamin’ny vokatry ny ota. Nijoro tamin’ny herin’ny maha-lehilahy lavorary izy, nanana ny tanjaka feno teo amin’ny saina sy ny vatana. Voahodidin’ny voninahitr’i Edena izy, ary niombona isan’andro tamin’ireo mponin’ny lanitra. Tsy toy izany anefa no nanjo an’i Jesosy raha niditra tao an-efitra Izy hiady amin’i Satana. Nandritra ny efatra arivo taona dia nihena ny tanjaka ara-batana sy ny hery ara-tsaina ary ny hasina ara-pitondrantena teo amin’ny taranak’olombelona; ary Kristy nitondra teo Aminy ny fahalemen’ny maha-olombelona efa simba. Tamin’izany ihany no nahafahany namonjy ny olombelona hiala avy any amin’ny halalina indrindra amin’ny faharatsiany.”

“Maro no milaza fa tsy ho vita mihitsy ny nandresen’ny fakam-panahy an’i Kristy. Raha izany, dia tsy ho azo napetraka teo amin’ny toeran’i Adama Izy; tsy ho afaka nahazo ny fandresena izay tsy azon’i Adama Izy. Raha misy heviny izay mahatonga ny adintsika ho mafy lavitra noho izay nanjo an’i Kristy, dia tsy ho mahavonjy antsika Izy. Kanefa ny Mpamonjy antsika dia naka ny maha-olombelona, mbamin’ny faharefoany rehetra. Noraisiny ny toetran’ny olombelona, miaraka amin’ny fahafahana mety hilefitra amin’ny fakam-panahy. Tsy misy na inona na inona entintsika zakaina izay tsy efa niaretany.”

“Tahaka an’i Kristy, tahaka ilay mpivady masina tao Edena, ny fahazotoan-komana no fototry ny fakam-panahy lehibe voalohany. Teo indrindra no niantombohan’ny faharavana, ary eo

indrindra no tsy maintsy hanombohan'ny asan'ny fanavotana antsika. Tahaka ny nianjeran'i Adama tamin'ny fanomezana vahana ny fahazotoan-komana, dia tahaka izany koa no tsy maintsy handresen'i Kristy amin'ny fandavana ny fahazotoan-komana. 'Ary rehefa nifady hanina efa-polo andro sy efa-polo alina Izy, dia noana nony afaka izany. Ary rehefa nanatona Azy ilay mpaka fanahy, dia nanao hoe: Raha Zanak'Andriamanitra Hianao, dia asaovy tonga mofo ireto vato ireto. Fa Izy namaly ka nanao hoe: Voasoratra hoe: Tsy mofo ihany no hiveloman'ny olona, fa ny teny rehetra izay aloaky ny vavan'Andriamanitra.'"

"Hatramin'ny andron'i Adama ka hatramin'ny andron'i Kristy, ny fanaranam-po dia nampitombo ny herin'ny filàna sy ny firehetan'ny nofo, mandra-pahatongany saiky nanana fifehezana tsy manam-petra. Koa dia tonga ambany sy marary ny olona, ary avy amin'ny tenany ihany dia tsy ho vitany ny handresy. Ho solon'ny olombelona, Kristy no nandresy tamin'ny fiaretana ny fitsapana mafy indrindra. Noho ny amintsika dia nampihatra fifehezan-tena Izy, izay mahery noho ny hanoanana na ny fahafatesana. Ary tao anatin'io fandresena voalohany io dia tafiditra ireo raharaha hafa izay miditra ao amin'ny adintsika rehetra amin'ny herin'ny haizina." The Desire of Ages, 117.